

๔๔

อานิสส์

นำพระพุทธรูปเจ้าข้า มาม่าน้ำ

เราเป็นผู้จนขวยในวิเวก

มีปัญญาและตำรวมแล้วด้วยดี

ยังกายอันเป็นที่ลุดอยู่ในศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ในกับที่ ๔๔ แต่กับนี้ ที่เราได้ข้ามส่งพระชินเจ้า

ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย

นี้เป็นผลแห่งบุญที่เราได้ทำไว้ ในทักษิณบุญบุคคลผู้เลิศ

อานิสงส์นำพระพุทธเจ้าข้ามแม่น้ำ

๔๓๖

การสร้างบารมีสามารถทำได้ทุกวาระ หากมีจิตเลื่อมใส แล้วทุ่มเทอย่างเต็มที่เต็มกำลัง มหานิสงส์อันไม่มีประมาณก็จะบังเกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ ตราบใดที่ยังไม่หมดสิ้นอาสวกิเลส เสนิยงคือบุญนี้ ยังเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นสำหรับชีวิตของพวกเรา ดังนั้นอานิสงส์ผลบุญจึงมีความหมายสำหรับนักสร้างบารมีทั้งหลาย เพราะจะทำให้เราไปถึงจุดหมายปลายทางได้เร็วขึ้น

ในฐานะที่เราเป็นนักสร้างบารมี ก็ต้องมีจิตใจเยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์ที่ทุกลมหายใจของท่านเป็นไปเพื่อการสั่งสมบุญบารมีอย่างเดียว เราต้องให้ใจของเราผูกพันกับการสร้างบารมีตลอดเวลา จิตใจจะได้ถูกกลั่นให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญใหญ่ รองรับธรรมะภายในที่จะเกิดขึ้น

*มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน อุตติยเถราปทาน ความว่า

“เราสำเร็จ มีจิตยินดี ได้ข้ามส่งพระผู้มีพระภาคเจ้า
ผู้นายกของโลก ที่ฝั่งแม่น้ำโน้น พระผู้มีพระภาคเจ้าสิทธิัตถะ
ทรงยังเราให้พอใจ ณ ที่นั้นว่า ท่านจักได้บรรลุอมตธรรม

อานิสงส์นำพระพุทธเจ้าข้ามแม่น้ำ

๔๓๓

พอเราละอัตภาพนั้นแล้ว ได้ไปสู่เทวโลกแวดล้อมด้วย เทพอัปสร เสวยสุขอันเป็นทิพย์ ในกัปที่ ๙๔ แต่กับนี้ ที่เราได้ข้ามส่งพระชินเจ้า ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งบุญที่เราได้ทำไว้ในทักษิณียบุคคลผู้เลิศ”

การทำบุญให้ถูกเนื่อนาบุญนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะทำให้เราสมปรารถนาในชีวิต ขึ้นชื่อว่าเป็นความดีแล้วสามารถทำได้ในทุกสภาวะ โดยไม่มีข้อยกเว้น ขอเพียงแค่อย่ามองข้ามในความดีเล็กๆ น้อยๆ เมื่อมีโอกาาก็ให้ทำความดี เหมือนตัวอย่างที่หลวงพ่อดำคำอุทานของนักสร้างบารมีท่านหนึ่ง มาเล่าให้พวกเราได้รับทราบข้างต้น ซึ่งเป็นคำกล่าวของพระอรหันต์องค์หนึ่ง ที่ท่านย้อนไปดูบุญกรรมของท่านในอดีต แล้วก็กล่าวออกมาด้วยความปิติ และอัศจรรย์ใจในผลแห่งบุญที่บังเกิดขึ้นจากการทำความดีเพียงเล็กน้อย

หลวงพ่อดำขอนำเอาประวัติการสร้างบารมีของพระเถระรูปนี้มาเล่า เพื่อเป็นกำลังใจในการสร้างบารมีให้พวกเราทั้งหลาย ได้ตระหนักว่า บุญนี้เราควรทำทุกๆ โอกาส ทำทุกๆ บุญ เมื่อโอกาสที่ดีมาถึงก็ควรจะไขว่คว้าไว้ เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อพระเถระท่านย้อนไปดูอดีต การสั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานมาตามลำดับ จนกระทั่งมาถึงภพชาติหนึ่ง

อานิสงส์นำพระพุทธเจ้าข้ามแม่น้ำ

๔๓๘

ในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ ได้เสด็จอุบัติขึ้นในโลก บุญในตัวท่านที่เคยสั่งสมเอาไว้ เพลียชาตินั้นบุญพร่องลง ทำให้กรรมเก่าที่เป็นบาปอกุศลตามมาทัน จึงไปบังเกิดเป็นจระเข้ในแม่น้ำชื่อว่าจันทภาคาน้ำอศรจรยทีเดียว แม่น้ำสายนี้เป็นแม่น้ำที่ตุงตงมียิ่งกว่าแม่น้ำทุกสายในสมัยนั้น เพราะจะมีแสงสว่างไปทั่วทุกทิศ ประกอบด้วยสิริอันเกิดจากรัตนชาติ ที่กลมกลืนกับแสงสว่างแห่งดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ มีพื้นทรายที่ขาวสะอาด น้ำก็ใสสะอาดมีรสอร่อย แม่น้ำนั้นจึงได้ชื่อว่า จันทภาคา ซึ่งแปลว่า เปรียบเหมือนพระจันทร์

จระเข้ใหญ่ได้อาศัยอยู่ในแม่น้ำมายาวนาน มีสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่เป็นอาหาร หากินไปวันๆ โดยไม่รู้ว่าตัวได้สร้างกรรม คือ ปาณาติบาตอันเป็นบาปอกุศล เนื่องจากเป็นสัตว์เดียรัจฉาน ไม่ได้รู้เรื่องราวเลยว่า ขณะนี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จอุบัติขึ้นในโลก วันหนึ่ง ขณะที่กำลังนอนพักในแม่น้ำ ได้มองเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาใกล้ฝั่งแม่น้ำ เห็นฉัพพรรณรังสีแผ่ออกไปรอบพระวรกาย บุญเก่าที่เคยสร้างเอาไว้ในสำนักของพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ตามมาทัน ทำให้จระเข้มีจิตเลื่อมใสคิดว่า

สมณรูปนี้น่าเลื่อมใสเหลือเกิน ชะรอยท่านคงเป็นพระอรหันต์เป็นแน่ ตัวเราเป็นเพียงแค่สัตว์เดียรัจฉาน หหมดโอกาสที่จะฟังธรรมเยี่ยงมนุษย์ทั้งหลาย เอาเถิด ถึงกระนั้นเราก็ควร

อานิสงส์นำพระพุทธเจ้าข้ามแม่น้ำ

๔๓๕

ที่จะเอาบุญกับท่าน โอกาสดีๆ อย่างนี้ไม่ใช่ว่าจะมาถึงง่ายๆ

เมื่อคิดอย่างนี้แล้ว หัวใจก็พองโตด้วยความปิติ ประสงค์จะนำพระบรมศาสดาข้ามฟากจึงหมอบที่ใกล้ฝั่งนั่นเอง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบวาระจิตของจระเข้ตัวนั้น ดำริว่า จระเข้นี้มีบุญเก่าในตัวพอสมควร กอปรกับความเลื่อมใสในตัวเรา จะเป็นบุญใหญ่ติดตัวไป เราควรอนุเคราะห์สัตว์ผู้ยากไร้นี้ ด้วยพระมหากรุณาธิคุณ จึงวางพระบาททั้งสองไว้บนหลังจระเข้

จระเข้รู้สึกปิติยินดีหัวใจพองโตทีเดียว เกิดความอุตสาหะมากด้วยกำลังแห่งมหาปิติ จึงว่ายตัดกระแสแม่น้ำนำพระผู้มีพระภาคเจ้าไปสู่ฝั่งโน้นโดยเร็ว พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบความเลื่อมใสแห่งจิตของจระเข้ จึงทรงพยากรณ์ว่า “ด้วยอานุภาพที่จระเข้นี้เลื่อมใสในเรา และส่งเราข้ามฟาก จูติจากอดีตภพนี้แล้วจักบังเกิดในเทวโลก และจะท่องเที่ยวอยู่แต่ในสุคติภูมิ จักสมบุรณ์ด้วยมหาสมบัติทั้งที่เป็นมนุษย์และเป็นทิพย์ ในกัปที่ ๘๔ แต่กัปนี้ไป จักบรรลุมตนิพพาน” ดังนี้แล้วก็เสด็จหลีกไป

พอจระเข้ละจากโลกนี้ไปแล้ว ก็ท่องเที่ยวไปในสุคติโลกสวรรค์ เหมือนคำพยากรณ์ของพระบรมศาสดาทุกประการ จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ ก็ได้บังเกิดเป็นบุตรของพราหมณ์คนหนึ่งในกรุงสาวัตถี พวกพราหมณ์ได้ตั้งชื่อเธอว่า

อานิสงส์นำพระพุทธเจ้าข้ามแม่น้ำ

๔๔๐

อุตติยะ ครั้นเจริญวัยแล้ว บุญเก่าในตัวก็มาตกเตือนทำให้ได้คิดว่า การที่เราใช้ชีวิตอยู่ไปวันๆ อย่างนี้ โดยไม่ได้แสวงหาสิ่งที่เป็นสาระแก่นสารอะไร การมีชีวิตของเราก็กว้างกว้างไปเป็นโมฆบุรุษ เราจักแสวงหาอมตธรรม จึงไปบวชเป็นปริพาชกมุ่งหน้าแสวงหาอมตธรรมตามความเชื่อของตน จนกระทั่งวันหนึ่งได้พบพระผู้มีพระภาคเจ้าของเรา จึงเข้าไปเฝ้าถวายบังคมแล้วฟังธรรม บังเกิดความศรัทธา บวชในพระศาสนา ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเอาจริงเอาจัง แต่ก็ไม่อาจให้บรรลुकุณวิเศษได้

ท่านปฏิบัติธรรมยาวนานทีเดียว เห็นภิกษุรูปอื่นปฏิบัติธรรมได้ดี บรรลुकุณวิเศษแล้วรูปเล่า ยังอภิญญาให้เกิดขึ้นเห็นแล้วก็อยากเป็นเช่นนั้นบ้าง จึงเข้าไปเฝ้าพระบรมศาสดาทูลขอโอวาทโดยสังเขป พระบรมศาสดาได้ประทานโอวาทแก่ท่านว่า “ดูก่อนอุตติยะ เธอจงชำระศีลซึ่งเป็นเบื้องต้นให้สะอาดหมดจด เธอตั้งอยู่ในโอวาท เริ่มบำเพ็ญเพียรไปตามลำดับ เมื่อเธอเริ่มวิปัสสนา อาพาธจะเกิดขึ้นเพราะกรรมเก่า เมื่ออาพาธเกิดขึ้น เธอพึงเกิดความสังเวช จงตั้งใจเจริญวิปัสสนาก็จะสามารถบรรลुเป็นพระอรหันต์” ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ท่านได้ทำตามโอวาทของพระบรมศาสดา ในที่สุดก็ได้บรรลुพระอรหันตผล

อานิสงส์นำพระพุทธเจ้าข้ามแม่น้ำ

๔๔๑

พอบรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็มานั่งระลึกถึงบุญกรรม
ของตน เกิดปีติโสมนัส จึงประกาศผลแห่งการสร้างบุญใน
ครั้งนั้นให้สาธุชนทั้งหลายได้ฟัง แล้วท่านยังเล่าต่อไปอีกว่า
“ด้วยอานุภาพแห่งบุญในครั้งนั้น ทำให้เราไม่รู้จักทุกข์เลย
เกิดมาในแต่ละภพแต่ละชาติเราตั้งใจว่าจะทำความดีในทุกโอกาส
ไม่ว่าจะเป็นความดีเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม เพราะเราได้เห็นแล้วว่าซึ่ง
อานิสงส์ใหญ่ ที่เกิดจากบุญเพียงเล็กน้อย” เมื่อสาธุชนทั้งหลาย
ได้ฟังเรื่องราว ที่ท่านได้เล่าเป็นอุทาหรณ์ ต่างก็พากันมีกำลังใจ
ในการสร้างความดี ไม่มองข้ามในบุญเพียงเล็กน้อย เมื่อวาระ
แห่งบุญมาถึง ก็ตั้งใจทำบุญกันอย่างเต็มที่

เราจะเห็นว่า การทำบุญในทุกบุญทุกโอกาสแม้จะเป็น
บุญเล็กบุญน้อยก็ตาม มิแต่จะได้รับมหานิสงส์อันยิ่งใหญ่
เพราะได้ทำบุญถูกเนื่อนาบุญ ใครก็ตามที่รู้จักเก็บเกี่ยวเอาบุญ
ทุกๆ วาระ บุคคลผู้นั้นไม่ว่าจะไปอยู่สถานที่แห่งใด ก็จะมีแต่
ความสุขและความสำเร็จไปทุกภพทุกชาติ ดังนั้นอย่ามองข้าม
วาระแห่งบุญที่มาถึงกัน

